

Biserica

Pentru studiul din această săptămână, citește: Deuteronomul 32:4; Psalmii 28:1; Matei 5:23,24; 7:1-5; 18:15-18; Ioan 15:1-5; cap. 17.

Sabat după-amiază

Textul de memorat: „Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine, ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.” (Ioan 17:20,21)

Originile bisericii creștine pot fi identificate încă din timpul lui Adam, al lui Avraam și al fiilor lui Israel. Domnul l-a chemat pe Avraam și, mai târziu, pe israeliți, să intre în legământ cu El pentru ca omenirea să fie binecuvântată prin ei. Legământul acesta a fost dus mai departe prin intermediul bisericii.

Aici trebuie subliniat un adevăr, și anume acela că biserica nu a fost adusă la existență de apostoli sau de vreun om, ci de Isus Hristos Însuși: „[Eu] voi zidi biserica Mea” (Matei 16:18). El este cel care a înființat-o. El este Fondatorul ei.

Deși, potrivit Evangheliilor, Domnul Isus a rostit cuvântul „biserică” numai de trei ori (Matei 16:18; 18:17), nu putem trage concluzia că El nu a abordat acest subiect. Din contră, după cum vom observa, El a oferit câteva învățături despre și pentru biserică. Studiul din această săptămână va trata două aspecte: fundamentul bisericii și unitatea bisericii.

Un proiect pentru inima ta

Biruieste răul prin bine

„Când vi se adresează cuvinte pripite și jignitoare, nu răspundeți. (...) Mânia întâmpinată prin tăcere se risipește îndată. Creștinii trebuie să-și înfrâneze limba, hotărându-se în mod ferm să nu rostească cuvinte pripite și aspre.” – Ellen G. White, *Minte, caracter, personalitate*, vol. 2, p. 145

Meditează, roagă-te și acționează!

„Tu ești Petru”, a zis Isus, „și pe această piatră voi zidi biserica Mea” (Matei 16:18). Dar cine e această piatră (*petra*, în greacă)? Unii comentatori cred că este Petru, plecând de la ideea că Domnul Isus a făcut aici un joc de cuvinte, *Petros* („Petru”) – *petra* („piatră”), lucru și mai clar dacă am citi textul din aramaică. De fapt, nu știm precis ce cuvinte a folosit Isus. Avem la dispoziție doar textul în limba greacă, scris de Matei, care face distincția între „piatră (mică)” (*petros*) și „stâncă” (*petra*).

Un argument în favoarea ideii că *petra* se referă la Hristos este faptul că afirmația apare în cadrul unei discuții despre identitatea și misiunea Domnului Hristos, nu a lui Petru (Matei 16:13-20). În plus, Isus Însuși folosise anterior imaginea casei zidite pe stâncă, arătând că El și cuvintele Sale sunt stâncă (Matei 7:24,25).

1. Pe cine simboliza „stâncă” în Vechiul Testament? Deuteronomul 32:4; Psalmii 28:1; 31:2,3; 42:9; 62:2; Isaia 17:10.

Când L-au auzit pe Domnul Isus spunând că Își va zidi biserica pe o temelie de piatră sau pe stâncă, Petru și ceilalți apostoli trebuie să se fi gândit imediat la ceva ce știau din Scripturile Vechiului Testament, și anume că stâncă era un simbol al lui Dumnezeu. Drept dovadă, după Cincizecime, Petru afirmă în predica sa că Domnul Hristos este „piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului” (Faptele 4:11). El reia această temă într-o epistolă și declară că Isus Hristos este „piatra vie”, „o piatră din capul unghiului” (1 Petru 2:4-8). Este adevărat că el spune despre toți creștinii că sunt „ca niște pietre vii”, însă *petra* („piatra, stâncă”) este numai Hristos. În Biblie, termenul *petra* este aplicat numai în dreptul Lui.

Și apostolul Pavel a folosit cuvântul *petra* cu referire la Hristos (Romani 9:33; 1 Corinteni 10:4) și a scris că „nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Hristos” (1 Corinteni 3:11). Deci apostolii și primii creștini au înțeles că Isus Hristos Însuși este piatra de temelie a bisericii, iar profeții și apostolii, inclusiv Petru, erau numai primul rând de pietre vii din clădirea spirituală a bisericii (Efeseni 2:20).

De ce este important să știm că biserica, deși atât de slabă cum pare uneori, Îl are ca temelie pe Hristos Însuși?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să identifice caracteristicile unei biserici unite, făcând distincție între unitate și uniformitate.

La nivelul sentimentelor: Să conștientizeze cât de binecuvântați sunt fiindcă fac parte dintr-o familie spirituală mondială unită.

La nivel practic: Să se alătore bisericii locale, investind timp, energie, talente și resurse financiare pentru înaintarea Împărăției lui Dumnezeu.

SCHIȚA STUDIULUI

- I. **Cunoștințe: Unitatea este caracteristica bisericii adevărate**
  - A. Ce efecte are dezbinarea asupra capacității bisericii de a-și împlini misiunea?
  - B. Ce deosebire există între unitate și uniformitate? De ce este important să nu le confundăm?
  - C. Ce măsură a luat Domnul Hristos pentru asigurarea unității? Ce implicații are ea asupra vieții devoționale personale a credincioșilor?
- II. **Sentimente: Apartenența la o familie spirituală ne deschide oportunități nelimitate de a fi o binecuvântare pentru alții și de a fi binecuvântați la rândul nostru**
  - A. Ce efecte are simțământul unității cu ceilalți credincioși asupra sănătății emoționale personale?
  - B. În ce mod este afectată unitatea bisericii de atitudinea de critică?
  - C. Ce putem face pentru a echilibra aspectele emoționale ale vieții de biserică (simțăminte, dragoste, părtășie) cu aspectele etice (doctrină, adevăr, principii)?
- III. **Practic: Când am intrat ca membri în biserică, ne-am exprimat angajamentul față ea**
  - A. Ce responsabilități și avantaje ne aduce calitatea de membru? Compară atitudinile celor căsătoriți cu ale celor care trăiesc în concubinaj. Ce importanță are angajamentul matrimonial?
  - B. De ce este lipsit de sens să refuzăm să investim energie, creativitate și resurse financiare în biserică de care aparținem? Compară cu situația în care cuplurile căsătorite refuză să investească în relația lor.

Se întâmpla într-o joi seara. Domnul Isus și ucenicii au luat Sfânta Cină, apoi au pornit împreună spre Muntele Măslinilor. Pe drumul către Ghetsimani, Isus S-a oprit și S-a rugat pentru El, pentru ucenici și pentru toți cei care aveau să creadă mai târziu în El, prin propovăduirea lor. Cu toate că Îl despărțeau de cruce numai câteva ore, gândurile Lui S-au îndreptat spre urmașii Săi. Faptul că Mântuitorul S-a rugat pentru fiecare dintre noi, cei care credem în El, este deosebit de încurajator.

2. Citește Ioan 17 (cea mai lungă rugăciune de mijlocire consemnată în Biblie). Care a fost cererea cea mai importantă pe care l-a adresat-o Domnul Isus Tatălui în privința credincioșilor? Vezi versetele 21-23.

Unitatea este un element vital pentru existența bisericii. Ea este atât de importantă, încât Domnul Hristos Își exprimă de patru ori dorința ca urmașii Săi să fie una (Ioan 17:11,21-23). În acel ultim ceas din viața Sa pe pământ, El ar fi putut să amintească în rugăciune multe alte lucruri foarte importante și necesare, dar a ales să insiste asupra unității bisericii, știind că pericolul cel mai mare cu care urma să se confrunte ea avea să fie spiritul de rivalitate și de dezbinare.

Remarcăm totuși că El nu Se roagă pentru uniformitate, ci mai degrabă pentru o coeziune asemănătoare celei existente între El și Tatăl. El și Tatăl sunt două persoane distincte, cu roluri diferite, dar sunt una în natură și în scopuri. Tot la fel și noi, deși suntem diferiți ca temperament, pregătire, capacități și roluri, trebuie să fim una în Isus Hristos. Unitatea aceasta nu apare însă de la sine, ci este rodul acceptării depline a lui Hristos ca Domn în viața noastră, a supunerii față de voia Sa, astfel încât El să ne modeleze caracterul.

Pe de altă parte, unitatea nu constituie un scop în sine. Ea dovedește că Hristos este Mântuitorul trimis de Tatăl. Armonia și unirea dintre oameni cu firi diferite este cea mai concludentă dovadă că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său ca să-i mântuiască pe păcătoși. Este mărturia incontestabilă a puterii mântuitoare și înnoitoare a lui Hristos. Iar noi avem privilegiul de a aduce această mărturie.

De multe ori unitatea bisericii este amenințată din cauza egoismului unor oameni. Ce putem face personal pentru a nu pune în pericol armonia dintre noi?

Rezumat: Biserica își îndeplinește misiunea față de membrii ei și față de societate atunci când este unită.

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE

Pasajul central: Ioan 17:20,21.

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Dacă nu este unită, biserica lui Hristos este slabă și nu își poate îndeplini misiunea de extindere a granițelor Împărăției lui Dumnezeu.

Echipele sportive, organizațiile de voluntari, corporațiile multinaționale, orchestrele, micile afaceri, partidele politice, guvernele naționale etc. se dezintegrează și nu-și mai pot îndeplini misiunea dacă între membrii lor apar dezbinări. Este biserica lui Hristos scutită de acest pericol? Nu. Forțele demonice fac eforturi să-i învrăjbească pe credincioși, profitând de slăbiciuni ca: egoismul, înțelegerea greșită intenționată sau neintenționată, deosebirile date de sex, naționalitate și etnie, firi sensibile, atitudini conflictuale, intransigență etc. Este biserica lipsită de apărare în fața acestui atac?

Studiul acesta ne oferă răspunsuri, resurse, metode și strategii pentru apărarea unității bisericii. Pentru aplicarea lor, avem nevoie de discernământ spiritual. Nu uita că resursele inepuizabile ale Cerului se află la îndemâna membrilor grupei tale. Condu studiul convins că Duhul lui Dumnezeu poate lucra prin ei pentru unitatea bisericii!

Activitate introductivă: Adu la grupă sau gândiți-vă la un obiect care se poate desface în bucăți. Discutați despre scopul/utilitatea obiectului respectiv, despre valoarea lui și despre modul de funcționare. Dacă este desfăcut în bucăți, mai este util? Mai poate funcționa? Dacă da, cum? Dacă nu, de ce nu?

Discutați apoi despre scopul existenței bisericii. Ce anume face ca biserica să fie valoroasă? Discutați despre modul în care funcționează diferitele departamente ale bisericii și modul în care se completează unele pe altele. Ce se întâmplă cu capacitatea bisericii de a-și împlini misiunea când în interiorul ei apare dezbinarea? Cum poate fi redobândită unitatea pentru ca misiunea să fie realizată? Cum poate fi menținută unitatea, astfel ca bisericile să nu-și piardă eficiența? Ce

3. Care este fundamentul unității bisericii, pentru care S-a rugat Domnul Isus? Ioan 17:23; Ioan 15:1-5.

Expresia „voi sunteți în Mine și... Eu sunt în voi” (Ioan 14:20) arată relația apropiată pe care trebuie să o avem cu Domnul Isus. Prezența Sa în inimile noastre generează unitatea dintre noi. El aduce în viața noastră cele două elemente indispensabile pentru realizarea unității: Cuvântul lui Dumnezeu și dragostea divină.

Dacă Îl avem pe Isus, avem și cuvintele Sale, care sunt de fapt ale Tatălui (Ioan 14:24; 17:8,14). Isus este „adevărul” (Ioan 14:6), dar și Cuvântul Tatălui „este adevărul” (Ioan 17:17). De aceea, a fi una în Isus înseamnă a fi una în Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru a ne bucura de unitate, trebuie să fim de acord asupra conținutului adevărului, așa cum este el înfățișat în Scriptură. Orice încercare de a ajunge la unitate fără aderarea la un sistem de convingeri biblice este sortită eșecului. Pe de altă parte, Domnul dorește ca urmașii Săi să fie una prin dragostea adevărată. Dacă Îl avem pe Isus, avem dragostea desăvârșită arătată de Tatăl față de Fiul (Ioan 17:26). Dragostea aceasta nu este o emoție de moment, ci un principiu constant de acțiune și, pentru a ne bucura de ea, avem nevoie să dăm la o parte egoismul și orgoliul și să Îl primim pe Isus în inimile noastre. Atunci ne vom iubi sincer unii pe alții și vom ajunge la unirea aceea desăvârșită pentru care S-a rugat El.

„Când cei care pretind a crede adevărul vor fi sfințiți prin adevăr și vor învăța de la Hristos smerenia și umilința Sa, atunci va fi unitate completă și desăvârșită în biserică.” – Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 19 septembrie 1900

Nu este întotdeauna ușor să ținem la loc de cinste adevărul și, totodată, să avem o iubire de frați profundă. Există tentația de a pune accentul fie pe adevăr, fie pe iubire. Într-o vreme s-a crezut că elementul cel mai important al unității ar fi doctrina. Din fericire, această concepție a fost corectată treptat. Dar astăzi suntem tentați să mergem spre cealaltă extremă: să credem că, pentru a ajunge la unitate și a o menține, iubirea este mai importantă decât adevărul. Să nu uităm că, fără adevăr, dragostea este oarbă, iar adevărul fără dragoste este neroditor. Minte și inima trebuie să conlucreze. Modelul nostru de unitate să fie biserica apostolică: „Ei stăruiau în învățătura apostolilor [în adevăr], în legătura frățească [dragoste]...” (Faptele 2:42).

deosebiri există între unitate și uniformitate? În ce măsură contribuie unitatea la realizarea scopurilor existenței bisericii lui Dumnezeu?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

Pentru studiul din această săptămână, trebuie să subliniezi trei aspecte esențiale.

1. Aspectul teologic. Întrebarea este: „De ce este unitatea atât de importantă și de necesară?”. Răspunsul poate fi acela că ea este o dovadă de omenie și de respect reciproc, că de ea depinde realizarea misiunii. Dar de ce sunt aceste lucruri importante? Ce semnifică omenia, armonia și respectul?

2. Aspectul practic. Cum își poate împlini biserica misiunea dacă e dezbinată?

3. Modelul divin. Dacă Dumnezeirea ar fi dezbinată, unde ar fi astăzi biserica creștină?

Comentariu biblic

I. Singura temelie a bisericii: Hristos

(Citiți împreună, în grupă Matei 7:24,25; 16:18; Faptele 4:11.)

Unii teologi susțin, pe baza textului din Matei 16:18, că Petru ar fi temeliea bisericii creștine. Dar ar putea un om laș, pripit și cu o vorbire necuviincioasă să aibă un rol atât de important? Desigur că nu. Temelia bisericii creștine este Însuși Domnul Hristos. Petru a recunoscut lucrul acesta când a declarat că Hristos este Piatra Vie din capul unghiului (Faptele 4:11, 1 Petru 2:4-8). Puterea și abilitatea administrativă a omului nu erau suficiente pentru conducerea tinerei biserici. Era nevoie de Duhul lui Dumnezeu și de înțelepciunea Sa infinită. Au existat de-a lungul timpului oameni capabili, dar condiția esențială este prezența lui Dumnezeu care rânduieste conducători plini de Duhul Sfânt (Efeseni 2:20).

De discutat: Cum putem recunoaște și corecta situațiile în care tradițiile, capriciile și filosofiele omenești iau locul lui Hristos și al Cuvântului Său, ca unică temelie a bisericii?

II. Rugăciune pentru unitate

(Revezi împreună cu grupa Ioan 17, în special versetele 21-23.)

În primele versete din Ioan 17 este precizat contextul în care Domnul Hristos a înălțat această rugăciune de mijlocire. Pentru început, El

4. În cel fel ne ajută învățăturile Domnului Isus din Matei 7:1-5 să evităm dezbinările și conflictele în biserică?

Este mai ușor să vedem defectele altora decât defectele noastre. Iar criticarea altora ne dă un fals sentiment de superioritate – ajungem să credem că ei sunt mai răi decât noi. Totuși ținta noastră nu este să ne comparăm cu semenii noștri, ci cu Domnul Isus! De câte probleme am fi scutiți dacă am asculta de porunca divină: „Să nu umbli cu bârfeli în poporul tău” (Leviticul 19:16)! Și cât de adevărat este că „pârătorul dezbină pe cei mai buni prieteni” (Proverbele 16:28)!

Există totuși situații în care trebuie să vorbim despre altcineva. Atunci, înainte de a începe să vorbim, ar trebui să ne punem următoarele trei întrebări:

1. *Este adevărat ce urmează să spun?* „Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău” (Exodul 20:16). Uneori prezentăm un lucru ca fiind un fapt, când, în realitate, nu este decât o bănuială sau o presupunere. Alteori adăugăm, poate fără să ne dăm seama, opinia personală, riscând astfel să judecăm greșit intențiile altora.

2. *Este de folos ce urmează să spun?* Ajută la zidirea altora? Apostolul Pavel ne îndeamnă să nu rostim decât un cuvânt „bun, pentru zidire” (Efeseni 4:29). Atunci, dacă un lucru este adevărat, dar nu zidește, nu este mai bine să rămână nespus?

3. *Este posibil să spun aceste cuvinte cu iubire?* Modul în care spunem ce avem de spus este deosebit de important (vezi Proverbele 25:11). În cazul în care am răspuns pozitiv la primele două întrebări, trebuie să avem grijă să nu-i rănim pe alții.

Iacov compară limba cu un foc mic, care aprinde o pădure mare (Iacov 3:5,6). Dacă auzim o bârfă, să nu o răspândim, deoarece „când nu mai sunt lemne, focul se stinge și, când nu mai este niciun clevețitor, cearta se potolește” (Proverbele 26:20). Pentru a exista, bârfa are nevoie de oameni care să o transmită de la unul la altul. Noi ne putem opune răspândirii ei, refuzând să ascultăm, sau, dacă am auzit-o deja, refuzând să o mai spunem și altora. „În loc de bârfă, care duce la tulburări, să vorbim despre puterea fără egal a lui Hristos și despre slava Sa.” – Ellen G. White, *The Upward Look*, p. 306

Criticarea altora ne face să avem o părere mai bună despre noi înșine. Ce se întâmplă însă atunci când ne comparăm cu Isus?

vorbește despre misiunea Sa de a reface legătura dintre Dumnezeu și poporul Său. Unitatea cu Dumnezeu avea să fie realizată prin jertfa Sa de ispășire. Darul vieții veșnice avea să le aducă oamenilor darul cunoașterii lui Dumnezeu.

În continuarea rugăciunii, devine evident faptul că povara Sa sufletească era obținerea asigurării succesului misiunii Sale. Peste numai câteva ore avea să fie răstignit. Avea să calce singur și pentru prima oară pe acest drum al jertfirii pentru omenire. Niciun muritor nu reușise să înfrângă păcatul și moartea. Însă profețiile din Isaia și Daniel vorbeau despre biruința Sa. El avea încredere în Tatăl Său ceresc și în făgăduințele Sale, dar era profund tulburat când privea la experiența care Îl aștepta. Dacă avea să iasă biruitor asupra morții, aveau ucenicii să ducă mai departe misiunea în absența Lui? El le promisese călăuzirea Sfântului ceresc, dar aveau ei să renunțe la părerile lor, la înclinațiile lor și la tendința de a se separa de ceilalți? În curând, El avea să Se înalțe la cer și biserica de-abia înființată avea să le fie încredințată Fiilor Tunetului (Iacov și Ioan) și „pietrei mișcătoare” (Petru). În ultimele clipe petrecute împreună, ei se certaseră pe locurile cele mai importante din Împărăția lui Hristos. Ei nu reușiseră nici până în ceasul acela să-și însușească spiritul de colaborare pe care Domnul Isus Îl exemplificase atât de frumos în viața Sa (unirea cu Tatăl, unitatea cu Duhul Sfânt). Avea să se destrame biserica pe care tocmai o întemeiasse?

Ultima Sa dorință a fost ca biserica să fie unită. Unitatea cu Dumnezeu depindea de consacrarea lor deplină. Unitatea dintre ei depindea de unirea cu Dumnezeu. Distrugerea unității dintre ei avea să afecteze, dacă nu chiar să distrugă, unitatea cu Dumnezeu. Unirea desăvârșită avea să îi ajute să dea mărturie în mod eficient și să împlinească astfel trimiterea Evangheliei. În schimb, dezbinarea avea să compromită misiunea.

De discutat: Ce lucruri pe care le faci personal provoacă dezbinare în biserică? Ai înțeles că purtarea aceasta îți afectează relația cu Dumnezeu și că îi împiedică să vină la biserică pe cei care nu Îl cunosc, periclitând astfel lucrarea misionară? Dacă ai înțeles aceste lucruri, ce decizie vei lua?

5. De ce împăcarea cu fratele sau sora căreia i-am greșit este o condiție fără de care închinarea noastră nu poate fi acceptată de Dumnezeu? Matei 5:23,24

La data aceea, iudeii aduceau la altar mai multe tipuri de daruri, însă, cel mai probabil, Domnul Isus S-a referit aici la o jertfă adusă pentru a obține iertarea lui Dumnezeu. Înainte de a putea să primim iertarea Sa, ni se cere să ne împăcăm cu frații noștri, să ne recunoaștem greșelile și înaintea lor.

6. Care sunt cei trei pași pe care trebuie să-i urmăm atunci când cineva ne-a greșit cu ceva? Matei 18:15-18

Învățătura Domnul Isus este ca, în loc să mergem la alții și să le spunem ce am pățit, să mergem direct la cel care ne-a greșit, dar nu pentru a-l critica, ci pentru a-i arăta greșeala, cu smerenie și iubire, și a-l invita să-i pară rău (Leviticul 19:17). Ar trebui să facem tot ce ține de noi pentru a-l ajuta să-și vadă greșeala și pentru a-i da ocazia să își exprime regretul și să-și ceară iertare. Este foarte important să nu îl umilim, făcând publică greșeala lui – în acest caz, recuperarea lui va fi îngreunată.

Discuția aceasta personală ar trebui să conducă, în mod ideal, la regret și la împăcare. Totuși, dacă cel vinovat nu își recunoaște vina și nu vrea să repare greșeala, pasul următor este să aducem un martor sau doi (Deuteronomul 19:15). Acești doi martori nu trebuie să fie aleși dintre cei afectați în mod direct de problemă. În felul acesta, ei vor fi mai în măsură să îl cheme la pocăință pe cel greșit. Dacă acesta refuză sfatul lor, ei pot depune mărturie despre eforturile făcute în vederea recuperării lui.

În final, dacă aceste două încercări de împăcare eșuează, pasul următor este să ne adresăm bisericii, dar, și de data aceasta, nu pentru a se lua măsuri împotriva lui, ci pentru a-i fi adresat încă un apel la pocăință. Scopul acestui proces este, de la început și până la sfârșit, recuperarea celui greșit (Galateni 6:1).

Metoda cea mai bună de vindecare a celor implicați într-o dispută este ridicarea celui greșit. De ce nu urmăm procedul indicat în acest pasaj? Ce putem face pentru a nu permite ca mintea să ne fie întunecată de dorința de răzbunare?

3. APLICAȚIA PENTRU NOI

Activitate. Desenează pe o foaie de hârtie o roată cu spițe sau cere-le membrilor grupei să își imagineze o roată de bicicletă. Discutați despre lucrurile care aduc în prezent dezbinare în biserici. Care dintre acestea sunt minore, periferice? Subliniați faptul că, la fel ca spițele roții, membrii bisericii sunt cu atât mai aproape unul de celălalt și cu atât mai uniți, cu cât sunt mai aproape de „Centru”. Discutați despre lucrurile care ne apropie de Domnul Isus. Ce lucruri sunt esențiale? Nu uitați că adevărul biblic nu trebuie să sufere compromis și că unirea în jurul unei erori este o iluzie. De asemenea, țineți cont de faptul că lucrurile esențiale cu privire la mântuire și la viața creștină nu sunt complicate. Care este, în general, cauza disputelor teologice? Când vom intra în Împărăția Sa, probabil că vom rămâne uimiți cât de simplu se putea realiza unitatea!

4. SĂ TRECEM LA ACȚIUNE!

Matei 18 prezintă procedura de a soluționa conflictele din biserică. Deși o cunoaștem bine, rareori o și aplicăm ori o aplicăm numai parțial. Domnul Isus a stabilit că împăcarea cu frații și surorile cărora le-am greșit este o condiție necesară pentru ca închinarea noastră să fie primită de Domnul. Unitatea creștină nu este doar un lucru de dorit, ci un element esențial. Duhul Sfânt le este dat celor care fac din reconciliere prioritatea numărul 1.

Activitate. Creați materiale atractive prin care să aduceți la cunoștința membrilor bisericii cei trei pași ai împăcării prezentați în Matei 18:15-18. Cere-i unui membru al grupei cu un simț artistic mai dezvoltat să pregătească niște desene simple care să illustreze aceste principii. Exprimați ideile din pasajul biblic în limbaj modern. Căutați/scrieți o poezie care să exprime învățătura din acest pasaj biblic; gândiți-vă la o experiență (eventual personală) legată de împăcare, iertare, închinare. Puteți crea un poster, o broșură, articole pentru buletinul obișnuit al bisericii sau un filmuleț ori o prezentare PowerPoint.

Variantă. Gândiți-vă la o strategie pentru încurajarea unității, care să aibă în centru pașii împăcării din Matei 18. Folosiți limbajul actual, potrivit cu situațiile și experiențele specifice secolului al XXI-lea. Descrieți în detaliu cum veți prezenta subiectul în biserică voastră.

Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 5, capitolul „Unitatea creștină”, p. 236-248; *Mărturii*, vol. 8, capitolul „Una cu Hristos în Dumnezeu”, p. 239-243.

„Unirea înseamnă putere; dezbinarea înseamnă slăbiciune. Atunci când sunt uniți, aceia care cred adevărul prezent exercită o influență foarte mare. Satana știe bine lucrul acesta. El nu a fost niciodată mai hotărât ca acum să facă fără efect adevărul lui Dumnezeu prin producerea de supărări și de disensiuni în poporul Domnului.” – Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 5, p. 236

„Ar trebui să ne străduim să gândim bine despre toți oamenii, în special despre frații noștri de credință, până la proba contrarie. Nu ar trebui să dăm repede crezare zvonurilor. Ele sunt de multe ori rodul invidiei sau al neînțelegerii ori pot apărea din cauza exagerării sau a dezvăluirii parțiale a faptelor.” – *Ibidem*, p. 58

Întrebări pentru discuție

1. Ce atitudine ai față de cei care, deși au o doctrină diferită de a ta, sunt amabili, înțelegători și iubitori? Ce atitudine ar trebui să ai față de ei? Pe de altă parte, ce atitudine ai față de cei care, deși susțin aceleași doctrine ca tine, sunt aspri, critică și sunt lipsiți de iubire?
2. Cât de bine este menținută unitatea în biserica creștină? Ce părere crezi că au cei de altă religie decât cea creștină față de unitatea sau lipsa ei din cadrul creștinismului?
3. Domnul Isus ne învață să îi iertăm pe cei care ne-au greșit. Dar ce facem dacă ei nu regretă fapta și nu ne cer iertare? Ce atitudine să avem față de ei?
4. Care este relația dintre dragoste și disciplină?
5. Mișcarea ecumenică declară că încearcă să realizeze unitatea pentru care S-a rugat Domnul Hristos. Din ce motive nu ne alăturăm ei (în afară de cele legate de evenimentele din zilele finale)?
6. „Ar trebui să ne străduim să gândim bine despre toți oamenii, în special despre frații noștri de credință, până la proba contrarie.” Cum să înțelegem această afirmație, mai ales dacă ținem seama de natura căzută a omului?

Chitanța de la zecime

Ca mulți tineri din Vanuatu, Charlie Tui a venit în capitală să caute un loc de muncă. Când a găsit, s-a mutat într-o baracă în care locuiau mai mulți tineri de pe insula lui natală, toți mari amatori de alcool și țigări.

Dar unul, Jeffrey, era altfel: nu fuma, nu bea și nu era interesat de marijuana. Se zicea că se pocăise după ce învățase la o școală adventistă. Charlie și ceilalți băieți râdeau de el ori de câte ori aveau ocazia.

Într-o zi, Frank, un alt băiat, a găsit o bucată de hârtie lângă patul lui Jeffrey. Era o chitanță de zecime de la o biserică adventistă. Când a văzut suma, a spus pe un ton batjocoritor: „Oho, Jeffrey! Chiar dai atâția bani la biserică?”. Jeffrey i-a răspuns simplu că Dumnezeu cere să-l dăm a zecea parte din venitul nostru. Era ceva nou pentru ceilalți, deoarece, pe insula unde crescuseră, părinții lor îi dădeau pastorului un coș cu alimente sau o găină. După ce le-a vorbit despre zecime, Jeffrey a trecut la alte învățături importante ale Bibliei și băieții s-au așezat să-l asculte. Surprins de interesul lor, i-a întrebat dacă doreau să cunoască mai bine Biserica Adventistă. Câțiva au răspuns afirmativ. L-a solicitat atunci pe pastor să vină la baracă și să studieze Biblia cu ei. În fiecare săptămână, se strângeau în jurul pastorului aproape zece tineri. Trei dintre ei s-au alăturat Bisericii Adventiste, dar Charlie și-a pierdut interesul. Însă o experiență amară l-a trezit la realitate. Într-o seară, când se întorcea de la o petrecere, mașina în care se afla a fost implicată într-un accident. A fost rănit, iar prietena celui care se afla la volan a murit. Gândul că ziua aceea ar fi putut să fie ultima și pentru el l-a tulburat foarte mult.

Atunci, unul dintre prietenii săi, care devenise adventist, l-a invitat la biserică. Charlie a mers, a ascultat atent, și-a dat seama că tot ce auzea era adevărat și a dorit să afle mai mult. A invitat-o și pe Agnes, prietena lui, care a venit, deși nu prea era încântată. De asemenea, a cerut să fie sprijinit în rugăciune ca să poată renunța la alcool și la țigări. Dumnezeu l-a ajutat să scape de aceste vicii și el s-a pregătit pentru botez. Agnes s-a lăsat mai greu convinsă. Ea s-a alăturat bisericii abia după doi ani.

Charlie consideră că prima deschidere a inimii lui față de mesajul lui Dumnezeu s-a datorat acelei chitanței pentru zecime scăpate de Jeffrey în baracă. Credințioșia față de Dumnezeu în zecimi și în daruri aduce binecuvântări neașteptate!

Charlie Tui este căpitanul unui vas pescăresc din Port Vila, Vanuatu.